Lietas Nr. A 42433305
(A 591-07/5)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007. gada 2. oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Kaļiņina,

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts ieņēmumu dienesta – pilnvarotajiem pārstāvjiem Marekam Rederam un Marikai Rubenei,
trešās personas „Adidas AG" pārstāvei *R.O.* un trešās personas „Puma AG Rudolf Dassler Sport" pārstāvim *A.B.*,

2007. gada 12. septembrī atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc sabiedrības ar ierobežotu atbildību „KR-ES" pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta 2005. gada 17. augusta lēmuma Nr. 3.1/22309 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2005. gada 19. septembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts SIA „KR-ES" (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2005. gada 21. oktobra lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta Nr. A42433305.

[2] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Rīgas muitas reģionālās iestādes (turpmāk – RMRI) 2005. gada 26. jūlija lēmumu Nr. F08/RJ/05-000131 (turpmāk – sākotnējais lēmums) konstatēts, ka 2005. gada 13. jūlijā VID Rīgas muitas reģionālās iestādes Muitas noteikumu pārkāpumu novēršanas daļā tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr. RJ/05-000131 SIA „KR-ES" par muitas režīma piemērošanu kontrafaktām precēm. Par izdarīto pārkāpumu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $201.^{10}$ panta trešo daļu SIA „KR-ES" uzlikts naudas sods 1000 latu apmērā, konfiscējot lietā izņemtās preces.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam pieteicējs to apstrīdēja VID ģenerāldirektoram, kurš ar savu 2005. gada 17. augusta lēmumu Nr. 3.1/22309 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atstāja negrozītu sākotnējo lēmumu.

[3] Pārsūdzētajā lēmumā norādīti šādi argumenti:

[3.1] 2005. gada 17. jūnijā SIA „KR-ES" pieteica tranzīta procedūru precēm, iesniedzot T1 Nr. MRN 05LV00021001427175.

2005. gada 21. jūnijā VID Rīgas muitas reģionālās iestādes darbinieki, veicot kravas fizisko pārbaudi, konstatēja, ka tajā atrodas 900 pāri sporta apavu rozā krāsā ar trīs baltām svītrām sānos, 3240 pāri sporta apavu, kas marķēti ar preču zīmi „Puma" un 18144 pāri sporta apavu, kas marķēti ar preču zīmi „Adidas" un „Moscow". Pārbaudes laikā radās aizdomas, ka preces varētu būt kontrafaktas.

Pārbaudes laikā izņemtie preču paraugi tika nosūtīti preču zīmju „Puma" un „Adidas" pārstāvjiem, kuru sniegtie atzinumi apliecināja, ka sporta apavi, kas marķēti ar preču zīmēm „Adidas" un „Puma" ir kontrafakta prece.

Līdz ar to, piesakot tranzīta procedūru, iesniedzot T1 Nr. MRN 05LV00021001427175 kontrafaktām precēm, SIA „KR-ES" nav ievērojusi Padomes (EK) 2003. gada 22. jūlija regulas Nr. 1383/2003 „Par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības" (turpmāk arī – Regula Nr. 1383/2003) 16. panta nosacījumus.

Saskaņā ar Komisijas 1993. gada 2. jūlija regulas (EEK) Nr. 2452/93, kas nosaka kārtību Padomes regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, (turpmāk Regula Nr. 2452/93) 199. pantu deklarētājs uzņemas atbildību par deklarācijā sniegto ziņu pareizību, par pievienoto dokumentu autentiskumu un visu saistību pildīšanu attiecībā uz konkrētās procedūras piemērošanu konkrētām precēm.

Tādējādi, piesakot tranzīta procedūru konkrētai kravai, SIA „KR-ES" saskaņā ar spēkā esošajām tiesību normām uzņemas pilnu atbildību par veikto muitas procedūru, un SIA „KR-ES" ir vainojama minētā pārkāpuma izdarīšanā, jo spēkā esošie normatīvie akti tieši paredz saukt pie administratīvās atbildības deklarētāju nevis preču pārvadātāju un/vai preču nosūtītāju.

Pārsūdzētajā lēmumā kā uz atbildību pastiprinošu apstākli norādīts, ka 2005. gada 8. februārī SIA „KR-ES" jau tika saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK $201.^{13}$ un $201.^{14}$ panta otro daļu.

[4] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā pieteicējs lūdz atcelt pārsūdzēto lēmumu, balstoties uz šādiem argumentiem.

[4.1] VID ģenerāldirektors, izskatot SIA „KR-ES" sūdzību, neprecīzi interpretē piemērojamās tiesību normas, kas nosaka atbildību par šo pārkāpumu. VID ģenerāldirektors nav pilnībā izvērtējis visus lietas apstākļus, jo pārsūdzētajā lēmumā atsaucas tikai uz tām tiesību normām, kas regulē deklarētāja atbildību. Pārvadātāja rīcība un atbildība par izdarīto pārkāpumu nav skatīta.

Pārsūdzētajā lēmumā atstāts bez ievērības fakts, ka preces nevar uzskatīt par kontrafaktām, jo paraugi vispār netika izņemti, bet atzinums tika sniegts pamatojoties uz fotogrāfijām.

Nepamatoti norādīts, ka SIA „KR-ES" 2005. gada 8. februārī par kontrafakto preču ievešanu jau ir piemērots administratīvais sods.

[4.2] RMRI direktors, pieņemot lēmumu par SIA „KR-ES" saukšanu pie administratīvās atbildības, nav ņēmis vērā LAPK 9. panta 1. daļas, 237. un 272. panta prasības un nav pilnībā noskaidrojis SIA „KR-ES" vainas pakāpi izdarītajā administratīvajā pārkāpumā.

SIA „KR-ES" darbības kvalificējot pēc LAPK $201.^{10}$ panta 3. daļas un atsaucoties uz Regulu Nr. 1383/2003, VID nav ņēmis vērā, ka deklarētājs (principāls), piemērojot muitas režīmu – tranzīts, ir atbildīgs par deklarācijā norādīto ziņu neatbilstību kravas nosūtītāja pavaddokumentos uzrādītajam, t. i., ir atbildīgs par nepatiesas informācijas iekļaušanu dokumentos, kuru deklarētājs varēja iegūt un izsecināt balstoties tikai uz savu rīcību.

SIA „KR-ES" deklarāciju aizpildīja pareizi (lietā nav materiālu, kas liecinātu par pretējo) un muitas režīmu – tranzīts – noformēja atbilstoši nosūtītāja iesniegtajiem pavaddokumentiem (CMR, Invoice) un ES Kopējās/Kopienas tranzīta procedūras piemērošanas nosacījumiem. Turklāt preču iepakojums nebija marķēts.

Līdz ar to nevar uzskatīt, ka SIA „KR-ES" muitas iestādei ir sniedzis nepatiesu informāciju par preces saturu un tās preču zīmēm.

Par preces nosaukuma vai šķiras neatbilstību kravas pārvadājuma dokumentos norādītajām ziņām un faktiskajai precei ir atbildīgs kravas nosūtītājs un pārvadātājs.

[4.3] Kvalificējot SIA „KR-ES" darbības pēc LAPK $201.^{10}$ panta trešās daļas, nav ņemti vērā pieļautie procesuālie pārkāpumi, kas neļauj pieņemt objektīvu lēmumu un izlemt to stingrā saskaņā ar likumu atbilstoši LAPK 237. pantam, kas izraisa personas

tiesību ievērošanas principa pārkāpumu. Tā kā krava bija noplombēta ar muitas plombām, SIA „KR-ES" paļāvās uz muitas iestāžu amatpersonu tiesisko un konsekvento rīcību un to, ka muitas amatpersonu rīcība nevar radīt nelabvēlīgu seku iestāšanos.

Faktiski muitas darbinieki, zinot, ka kravā atrodas kontrafakta preces, un izlaižot tās no Rīgas brīvostas teritorijas, iespējams apzināti rīkojušies, lai uzņēmumam radītu nelabvēlīgas sekas. Par to liecina fakts, ka attiecībā uz trīs vienāda satura kravām, kurās atradās kontrafaktas preces, kas tika izvestas no ostas teritorijas, tika pieņemti atšķirīgi RMRI Muitas noteikumu pārkāpumu novēršanas daļas lēmumi (Vienā gadījumā atļāva kontrafakto preci izvest un nesodīja, otrā – deklarāciju anulēja un nesauca pie administratīvās atbildības, trešā – atļāva preci izvest un sodīja).

Pieteicējs uzskata, ka VID amatpersonas ir pārkāpušas vienlīdzības principu, jo pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem VID amatpersonas pieņēmušas atšķirīgus lēmumus.

Procesuālās kārtības pārkāpumi liek apšaubīt visas rīcības likumību.

[5] VID tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu pilnā apmērā un norāda, ka papildus paskaidrojumi tiks sniegti lietas izskatīšanas gaitā.

[6] Ar 2007. gada 1. marta lēmumu administratīvajā lietā kā trešās personas pieaicinātas Vācijas komercsabiedrība „Adidas AG" un „Puma AG Rudolf Dassler Sport".

2007. gada 9. martā Vācijas komercsabiedrība „Adidas AG" sniedza rakstveida paskaidrojumus (lietas 75. – 79. lapa). Paskaidrojumā trešā persona norāda, ka muitas iestādes pamatoti aizturēja SIA „KR-ES" preces, jo uz aizturētajiem apaviem ir apzīmējumi, kas pilnībā atkārto uzņēmuma „adidas" preču zīmes M 16688, M 16690 un M 16691, kas likumīgi reģistrētas uz tāda pašā veida precēm, proti, apaviem. Tas ir atzīstams pat preču zīmes nelikumīgu izmantošanu un aizturētās sporta preces ir atzīstamas par kontrafaktām.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2007. gada12. marta lēmumu lietā kā trešā persona pieaicināta SIA „Viltransport" (komesrcsabiedtības nosaukums 2006. gada 20. oktobrī nomainīts uz „Baltic Trans").

Trešās personas „Puma AG Rudolf Dassler Sport" un SIA „Baltic Trans" rakstveida paskaidrojumu lietā nav sniegušas.

[7] Pieteicēja pārstāve uz tiesas sēdi nav ieradusies un nav paziņojusi par neierašanās iemesliem. Pārliecinājusies, ka par tiesas sēdes vietu un laiku pieteicējam ir paziņots likumā noteiktajā kārtībā (pieteicēja pārstāve ir parakstījusies lietas uzziņas lapā par tiesas sēdes vietu un laiku), un ņemot vērā, ka pieteicēja pārstāve ir sniegusi paskaidrojumu iepriekšējās tiesas sēdēs, tiesa uzskata par iespējamu izskatīt pieteicēja pieteikumu bez pieteicēja pārstāvja piedalīšanās.

Trešā persona SIA „Baltic Trans" uz tiesas sēdi nav ieradies un par neierašanās iemesliem nav paziņojis. Pārliecinājusies, ka par tiesas sēdes vietu un laiku SIA „Baltic Trans" ir paziņots likumā noteiktajā kārtībā, nosūtot tiesas pavēsti. Tiesa uzskata par iespējamu izskatīt lietu bez trešās personas SIA „Baltic Trans" piedalīšanās.

[8] Atbildētāja pārstāvji tiesas sēdē pieteikumu atzina par nepamatotu un sniedza paskaidrojumu, balstoties uz pārsūdzētajā lēmumā un rakstveida paskaidrojumā izteiktajiem argumentiem.

[9] Trešās personas Vācijas komercsabiedrības „Adidas AG" pārstāve *R.O.* izteica rakstveida paskaidrojumā norādītos argumentus.

Trešās personas „Puma AG Rudolf Dassler Sport" pārstāvis *A.B.* pievienojās *R.O.* sniegtajiem paskaidrojumiem.

Motīvu daļa

[10] Noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, novērtējot lietā iesniegtos pierādījumus, tiesa atzīst, ka pieteicēja pieteikums ir noraidāms turpmāk norādīto iemeslu dēļ.

[11] No lietas materiāliem un administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumiem konstatēti šādi lietas faktiskie apstākļi.

[11.1] Pieteicējam 2004. gada 31. augustā izsniegta vietējas muitošanas atļauja VM-029 RMRI (lietas 179. – 182. lapa) ar tiesībām uzsākt/pabeigt kopējo/Kopienas tranzīta procedūru (VAD T1, T2, T2F,T);

[11.2] 2005.gada 17. jūnijā pieteicējs pieteica tranzīta procedūru kravai, iesniedzot T1 Nr. MRN 05LV00021001427175 un parakstoties tajā kā principāls, t.i. preču deklarētājs (50. ailē) (lietas 34. lapa).

[11.3] 2005. gada 21. jūnijā muitas apskates padziļinātas fiziskās kontroles laikā tika veikta kravas pārbaude, sastādot Muitas apskates aktu Nr. 162 (lietas 202. – 204. lapa; turpmāk – arī akts Nr. 162), nofotografējot preču paraugus un nododot tos preču zīmju „Adidas" un „Puma" pārstāvjiem Latvijā.

[11.4] 2005. gada 29. jūnijā RMRI saņemts Patentu aģentūras „TRIA ROBIT" atzinums (lietas 48. lapa) ar tam pievienoto „adidas" preču sertificēta eksperta A. Nereta atzinumu (lietas 47. lapa) un 2005. gada 6. jūlijā SNB REACT iesniegums (lietas 41. lapa), kuros atzīts, ka izņemtie paraugi nav oriģinālie „Puma" un „adidas" izstrādājumi, tā ir kontrafakta prece. Tiesa konstatē, ka A. Nereta atzinumā ir ieviesusies pārrakstīšanas kļūda datumā – nepareizi norādīts gads. Tiesa šādu secinājumu veic pamatojoties uz atzinumā ietverto atsauci uz dokumentiem T1 Nr.MRN 05LV00021001427175 un muitas aktu Nr. 162, kas noformēti konkrētajā administratīvajā lietā.

[11.5] 2005. gada 13. jūlijā VID Rīgas muitas reģionālajā iestādē tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr. RJ/05-000131 (turpmāk – protokols; lietas 199. lapa) pret pieteicēju par muitas režīma – tranzīta piemērošanu kontrafaktām precēm.

[11.6] VID, pamatojoties uz preču zīmju īpašnieku pārstāvju sniegtajiem atzinumiem, ka izņemti sporta apavi ir kontrafakta prece, un uz to, ka pieteicējs ir pieteicis muitas režīma - tranzīta procedūru kontrafaktām precēm, secināja, ka pieteicējs ir vainojams LAPK 201.^{10} panta trešajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā un nolēma pieteicējam uzlikt naudas sodu Ls 1000 latu apmērā un piemērot izņemtās preses konfiskāciju.

[12] Saskaņā ar LAPK 201.^{10} panta trešo daļu (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) par muitas režīma piemērošanu kontrafaktām un pirātiskām precēm vai šo preču pagaidu uzglabāšanu – uzliek naudas sodu fiziskajām personām no piecdesmit līdz divsimt piecdesmit latiem, bet juridiskajām personām – no piecsimt līdz piectūkstoš latiem, konfiscējot šīs preces.

Tas nozīmē, lai konstatētu, vai pieteicējam pareizi ir piemērots administratīvais sods, jākonstatē, ka pieteicējs ir veicis muitas procedūras piemērošanu kontrafaktām precēm.

[13] Tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā nav pamata apšaubīt faktu, ka pieteicēja deklarētās preces ir kontrafaktas. Tas ir pierādīts ar „adidas" preču sertificēta eksperta atzinumu (lietas 47. lapa) un 2005. gada 6. jūlijā RMRI saņemto SNB REACT iesniegumu (lietas 41. lapa). Tiesa uzskata, ka minētie pierādījumi ir pietiekams apliecinājums preces atbilstībai kontrafaktām precēm. Arī pieteicējs šo faktu nav apstrīdējis, kā arī nav pierādījis pretējo. Atbilstoši Padomes (EK) 2003. gada 22. jūlija Regulas Nr. 1383/2003 „Par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības,, 9. panta 3. punktā noteiktajam par darbībām aizturētās kravas analīzes veikšanā atbild tiesību subjekts (preču zīmes turētājs). Tiesību subjekta civiltiesisko atbildību regulē dalībvalsts tiesību akti (sk. Regulas Nr. 1383/2003 19. panta 3. punkts). No minētā izriet,

ka gadījumā, ja pieteicējs būtu vēlējies apstrīdēt preču zīmes turētāja darbības sakarā ar veikto analīzi, tam bija tiesības vērsties tiesā un civiltiesiskajā kārtībā izlemt radušos strīdu. Tiesa uzskata par nepamatotu pieteicēja pieteikumā izteikto argumentu, ka aizturētās preces nevarēja uzskatīt par kontrafaktām, jo tiesību subjekta atzinums tika sniegts pamatojoties tikai uz fotogrāfijām. Kā iepriekš tika norādīts, atbildību par sniegto atzinumu uzņemas tiesību subjekts, līdz ar to atbildētājs bija tiesīgs, saņemot preču zīmju atzinumu, uzskatīt preci par kontrafaktu. Atbilstoši Regulas Nr. 1383/2003 11. punkta 1. punktam, ja muitas iestādes ir aizturējušas preces, par kurām *ir aizdomas*, ka tās pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības dalībvalstis atbilstoši saviem tiesību aktiem var atļaut vienkāršotu kārtību, ko izmanto ar tiesību subjekta piekrišanu, kas dod iespēju muitas iestādēm iznīcināt šādas preces muitas pārstāvju klātbūtnē, nenosakot, vai intelektuālā īpašuma tiesības ir pārkāptas saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

Tā kā precēm, kas ir atzītas par kontrafaktām, ir piemērota muitas procedūra - tranzīts, konstatējams, ka ir izdarīts administratīvais pārkāpums, par ko ir paredzēta atbildība LAPK 201.^{10} panta trešajā daļā.

[14] Lietā ir strīds, vai pieteicējs atzīstams par vainīgu minētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

[15] Tiesa konstatē, ka T1 Nr. MRN 05LV00021001427175 2005. gada 17. jūnijā pieteicējs parakstījās kā principāls (deklarētājs), apliecinot savas tiesības uzsākt/pabeigt muitas tranzīta procedūru saskaņā ar 2004. gada 31. augustā izsniegto atļauju vietējai muitošanai Nr. VM-029 (lietas 179. – 181. lapa). Atbilstoši šai atļaujai pieteicējam atļauts noņemt/uzlikt muitas nodrošinājumus un uzlīmes bez muitas ierēdņa klātbūtnes, kas liecina par pieteicēja tiesībām vietēja muitotāja statusā daļēji uzņemties muitas iestādes funkciju veikšanu, uz ko tiesas sēdē norādīja atbildētāja pārstāve. Tiesa konstatē, ka atbilstoši ar Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2005. gada 1. maija rīkojumu Nr. 700 „Par vietējo muitošanu" (bija spēkā administratīvā pārkāpuma fiksēšanas laikā) apstiprinātai kārtībai, kādā piešķir vietējās muitošanas atļauju, un preču muitošanas metodikai pieteicēja kā vietēja muitotāja atbildība konkrētajā gadījumā nevarēja būt aprobežota tikai ar pieteicēja norādīto atbildības apjomu - pieteicējs ir atbildīgs tikai par deklarācijā norādīto ziņu atbilstību kravas nosūtītāja pavaddokumentos uzrādītajam. Šāds pieteicēja uzskats nav pamatots, ņemot vērā, ka pieteicējs muitas režīma – tranzīts – noformēšanu veicis kā vietējais muitotājs, t.i. izmantojis vietējas muitošanas atļaujā VM-029 RMRI piešķirtās tiesības uzsākt/pabeigt kopējo/Kopienas tranzīta procedūru.

Atbilstoši 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 „Par Kopienas Muitas kodeksa izveidi" 4. panta 15. punktam "Deklarētājs" nozīmē personu, kas aizpilda muitas deklarāciju savā vārdā, vai personu, kuras vārdā tiek aizpildīta muitas deklarācija.

Konkrētajā gadījumā Nr. MRN 05LV00021001427175 (lietas 34. lapa) kā principāls (deklarētājs) norādīts pieteicējs.

Atbilstoši Regulas Nr. 2454/93 199. pantam tiklīdz muitas iestādei ir iesniegta deklarētāja vai tā pārstāvja parakstīta deklarācija, tas saskaņā ar spēkā esošiem noteikumiem uzņemas atbildību par deklarācijā sniegto ziņu pareizību, pievienoto dokumentu autentiskumu un visu saistību pildīšanu attiecībā uz konkrētas procedūras piemērošanu konkrētām precēm.

Izvērtējot minētās normas kopsakarā ar LAPK 201.^{10} panta trešajā daļā noteikto administratīvā pārkāpuma sastāvu, secināms, ka par muitas režīma piemērošanu kontrafaktām precēm ir sodāma tā persona, kura pieteikusi preci muitas procedūrai, konkrētajā gadījumā – pieteicējs.

Šāds tiesību normas iztulkojums pamatojams ar tās mērķi – piemērot sodu neatkarīgi no tā, vai preču īpašnieks ir atrodams, un ja ir atrodams, lai nenotiktu izvairīšanās no iespējamajiem strīdiem par preču piederību, tāpēc sodāms ir deklarētājs.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs kā preču deklarētājs ir atbildīgs par to, lai kontrafaktām precēm netiktu piemērota muitas procedūra.

[16] Pieteicējs 2007. gada 29. jūnijā kopā ar paskaidrojumu šajā lietā iesniedzis 2005. gada 30. jūnijā parakstīto līgumu ar SIA „Viltransports". Tiesa konstatē, ka iesniegtais līgums ir noslēgts pēc tam, kad 2005. gada 17. jūnijā pieteicējs pieteica tranzīta procedūru precēm, iesniedzot T1 Nr. MRN 05LV00021001427175, līdz ar to uz konkrēto gadījumu līguma nosacījumi nav attiecināmi.

[17] Tiesa, izvērtējot vai piemērotais sods ir samērīgs izdarītajam pārkāpumam, uzskata, ka atbildētājs pamatoti piemērojis pieteicējam ar pārsūdzēto lēmumu noteikto sodu, konstatējot, ka līdzīga rakstura pārkāpumus pieteicējs bija pieļāvis arī iepriekš, līdz ar to atbildētājs veiktajos lietderības apsvērumos nav kļūdījies, pareizi izvērtējis pārkāpuma raksturu un atzinis par iespējamu piemērot pieteicējam piecas reizes zemāku sodu, nekā tas ir paredzēts tiesību normas maksimālajā sankcijā par šo pārkāpumu.

Pastāvot konstatētajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, tiesa pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku un pamatotu.

Pieteicējs pieteikumā vispārēji atsaucies uz LAPK 237. panta un Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 5., 6., 10. panta neievērošanu. Tiesa spriedumā konstatēja, ka atbildētājs konkrētajā gadījumā pareizi konstatējis pieļautā pārkāpuma faktiskos apstākļus, pie administratīvās atbildības saucamo personu, kā arī veicis lietderības apsvērumus soda mēra piemērošanai par pieļauto administratīvo pārkāpumu, līdz ar to ir izpildījis LAPK 237. pantā noteiktos uzdevumus administratīvā pārkāpuma lietā.

Pārbaudot pieteicēja iebildumu par vienlīdzības principa pārkāpumu VID darbībā, jo, pēc pieteicēja uzskata, trīs vienāda satura kravām, kurās atradās kontrafaktas preces, kas tika izvestas no ostas teritorijas, tika pieņemti atšķirīgi RMRI Muitas noteikumu pārkāpumu novēršanas daļas lēmumi, tiesa atzīst, ka tiesas kontrolei nav pakļauta kādas iestādes darbības vispārēja kontrole. Pieteicējs pieteikumu iesniedza par konkrētā VID lēmuma tiesiskuma pārbaudi, un tiesa pārsūdzēto lēmumu ir izvērtējusi. Citu lēmumu tiesiskuma pārbaude būtu piekritīga tiesai gadījumā, ja šāds pieteikums būtu saņemts tiesā, un pēc tā tiktu ierosināta administratīvā lieta.

Attiecībā uz pieteicēja iebildumu par APL 5. panta neievērošanu, tiesa norāda, ka personas paļaušanās uz APL 5. pantā noteikto personas tiesību ievērošanas principu nav visaptveroša. Iestādei likumā noteiktajos gadījumos ir atļauts pieņemt arī privātpersonai nelabvēlīgus lēmumus. Konkrētajā gadījumā pieteicēja interešu ievērošanas princips izpaudies tādējādi, ka naudas sods par pieļauto administratīvo pārkāpumu tika noteikts 5 reizes mazāks, nekā tiesību normas sankcijā noteiktais maksimālais sods. Tiesa nekonstatē, ka izskatāmajā situācijā būtu pārkāpts APL 10. pantā noteiktais tiesiskās paļāvības princips, jo iestādes rīcība konkrētajā gadījumā lietas izskatīšanas gaitā ir bijusi tiesiska un konsekventa.

Kā norādījis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2005. gada 11. oktobra lēmumā lietā SKA-292 (sk. lēmuma 14. punktu) atbilstoši Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesa izvērtējusi šajā spriedumā tos argumentus, kurus uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa, detalizēti neatrunājot katru pieteicēja iebildumu.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „KR-ES” pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2005. gada 17. augusta lēmuma Nr. 3.1/22309 atcelšanu.

Spriedumu divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese I. Kaļiņina